

Mohavirág

Felül alagútszerűen összeborulnak a fák. A lombok alig hagynak valamennyi rést a napsugaraknak, hogy köztük beszűrődhessen. Óriási egymásba fonódó törzsek, ágak bármerre nézek, szinte egy növényként él az egész erdő. Ebből a zöld szövetből hasít ki egy szeletet a kis ösvény. Talán inkább alagútnak nevezhető. Azonban a csapás fölött ritkább ez az összefonódás, azért esik valamennyi fény az útra, így megvilágítja azt. A gyalogösvény igazából egy emelkedő.

Ha jobban megfigyelem, hogy merre lépek, apró, mohás köveket veszek észre. Egymásra rakva szinte lépcsőt képeznek felfelé. Az utacska végén mintha még ritkább lenne a növényzet, így a fény egyre inkább bevilágítja az alagutat a kijárat felé haladva. A végén pedig vakító fényár hívogat. Meglehetősen árnyas, bizonyos értelemben sötét hely, ezzel együtt rendkívül kedves és barátságos hangulatot áraszt. Erdőillat leng körbe. Nedves aljnövényzet és ázott föld illata ez. Kellemes hely. Nagyon árnyas, egészen hűs, mégis valahogy végtelenül kedves. Ugyanakkor, ha felfelé néz az ember, ellenállhatatlan készletet érez arra, hogy végigmenve az alagúton, kijusson arra a részre, ahol kevésbé borulnak egymásba az ágak. Pont annyira vágyik az ember végigsétálni ezen az ösvényen, mint kijutni belőle. Igazából csodálatos ez a rész, ahol épp állok. Oldalra nézve az út medrének két partján puha mohával és friss fűvel borított részeket pillantok meg. Ha vizsgálom az előttem elterülő szőnyeget, a halványzöld mohák között aprócska csillag alakú virágokat fedezek fel. Szinte hívogatják a fáradt vándort. Akár le is dőlhetnék egy délutáni szunyókálásra. Óh, de hát kinek van kedve aludni? Miután kigyönyörködtem magam ezekben az aranyos növényekben, arra jutottam, tovább kellene mennem. Persze hamar rá kell jönnöm, hogy hosszabb út, mint amire gondoltam. Mindig úgy érzem, hogy jelentősen közelebb illene legyek ahhoz a ponthoz, ahol a napsütés akadálytalanul árad rám. Ennek ellenére, ha megfigyelem, még mindig ugyanott tartok, mint az elején. Annyi változást már tapasztalok, hogy kevésbé fázom. Valószínűleg azért, mert itt már kevésbé rekesztik ki a napsugarakat a lombok. Akárhogy is, úgy tűnik, egy centit sem haladtam előre.

Madarak csicsergése és bogarak zümmögése tölti meg a légkört. Mintha zenélne ez a táj. Néha egy-egy szokatlanabb hang is belevegyül ebbe a dallamba, azokat inkább az állatok számlájára írom, mintsem, hogy megpróbálnám megfejteni őket. Nincs is szükség itt semmilyen dalra, állapítom meg mélyet szippantva ebből az erdei levegőből. Hamarosan vidám dalolásra leszek figyelmes. Nem feltételeztem, hogy ez valakitől jön. Azt hiszem a helyhez tartozik az aranyos ének. Kisvártatva kopácsolás is társul a dúdoláshoz. Mögöttem járhat. Hallom, hogy egyre erősödik a kicsi, csatos cipő kopogása a köveken.

- No, csak nem látogatóm lesz itt útközben? – dűnnyögöm az orrom alatt hitetlenkedve. Erre egy szökkenéssel mellettem terem. Szemem sarkából egy kedves, kócos hajú kislányt pillantok meg. Haja össze-vissza áll az arcában, amit egy hirtelen mozdulattal hátraseper. Valamit visz a kosárájában. Talán gyűjtött egy keveset azokból az aranyos csillagvirágokból,

jut eszembe.

- Szia, Vándor!

- Vándor lennék? Szia!

- Aki eltökélte, hogy eljut a sivatagból az erdő végéig, az olyasféle lehet, nem?

- Nem is tudom. Csak meglepett az elnevezés. Az olyan emberfeletti erőfeszítést igénylő utazáshoz illik. Én egészen jól érzem itt magam. Látszólag nem is annyira izgalmas kijutni ebből. – bökök állammal a fényár felé. – Egyre inkább élvezem azt, hogy végigmegyek rajta.

- Az jó! Az a legjobb! – vágja rá lelkesen. – Akkor valamit megértettél már a lényegből. Igen. Maga az út is pont annyira lényeges, mint a végcél. Ezért is mondta a Király, hogy *én vagyok az út*. Mielőtt nagyon belegabalyodna valaki a végpont elérésébe, jobb, ha észreveszi, hogy maga az Út is Ő. Azt sem árt szem előtt tartani, hogy az úti cél elérése egy kicsit sem kell, hogy megfosszon az utazás élményétől. Más szóval, nem fontosabb kijutni az ösvény végére, mint végigjárni azt. Ennek megfelelően, nem kell, hogy kisebb öröme legyen benne. – fűzi hozzá határozottan, ami némiképp ellentétben áll csengő gyermeki hangjával. – Szóval az egyik legnagyobb veszteség, csak végigrohanni ezen a szakaszon és minél gyorsabban letudni az utat, ahelyett, hogy minden lépésnél átélné az ember, hogy ez már mind a nagy Király területe. Itthon van. De ezt bizonyára már tudja, kedves Vándor! – majd megfogja a szoknyája szélét és illedelmesen meghajol. Természetesen viccnek szánja ezt a gesztust. Válaszul én is köszöntöm egy bólintással. Úgy tűnik egy darabig el szeretne kísérni. Ritmusra kopog tovább a kis cipője a köveken, ahogy felfelé lépdelünk.

- Örülök, hogy velem tartasz, kedves... még azt sem tudom, hogyan hívnak.

- Mohavirág! Találó, nem? – húzza ki magát. Csak úgy csillognak a szemei a pajkosságtól.

- Mi járatban vagy itt? Van valami a feladatod? – De válasz helyett egyszerűen az arcomba tolja a kis kosárkát. Színültig van csillagvirágokkal. Valószínűleg eddig egész úton ezt szedegette.

- És ennek mi értelme van?

- Aha! Szóval ezért küldtek engem ide! – Ekkor egy pillanatra összezavarodtam.

- Csak kíváncsi vagyok, hogy mi a jelentősége ennek a kosárnak. Biztos van valami rendeltetése...

- Óh, már azt hittem, hogy ezt a leckét megtanultad! Most, hogy mondtad, hogy kezded élvezni az utat is, nem csak azt, hogy majd kiérvél belőle, elgondolkodtam, hogy miről lenne jó még mesélni neked. Úgy érzem, hogy pontosan ezért küldtek engem ide. Az a helyzet, hogy ez a világ legélvezetesebb dolga... – sóhajt, majd egy pillanatra elhallgat, mintha elmélyedne gondolataiban – Hát, nincs célja. Legalább is olyan te szerinted való értelme... na, az nincs neki. – Újra megáll, hogy megkeresse a megfelelő szót. – Tudod, amit szeretetből csinálsz, annak úgyis van értelme? Az betöltötte a legfőbb célt? – Most vár ismét egy keveset, hogy felfoghassam a hallottakat. – Ez annyira egyszerű! Minket itt nem a szükség irányít. Nem azért csináljuk azt, amit, mert mi lesz, ha nem tesszük meg. Azt látom, hogy érted, hogy nincs büntetés, ha nem végzel el valamit, vagy ha nem sikerül, nem fogsz

kikapni. Az igazság azonban az, hogy ha nem teszed meg, még csak hiány sem keletkezik. – Hm. Óh, jaj! Ez nem igazán jött át nekem, hiába néz olyan kérdő szemekkel Mohavirág.

- A helyzet az, hogy bármit csinálsz szeretetből, az betölti a legfőbb célt. S bármit csinálsz nem-szeretetből, az semmiképpen sem tölti be a célt, még akkor sem, ha szerinted sikerül is minden pontját teljesíteni az utasításnak. Szeretetből tenni valamit, egyébként, az jár a legkevesebb nyomással. Azt nem kell elég jól végrehajtani, arra nem kell megfelelően felkészülni. Nem kell vigyázni, hogy biztosan elég jó minőségű szolgáltatást nyújts. Ahogy ezt arra felétek mondják... – és csípőre teszi a kezét, miközben hangjában csipetnyi szarkazmussal arcomba sorolja a szavakat. Nyilvánvalóan tudja, hogy marketinggel foglalkoztam egy időszakban. - Szóval, mi nem az igényeket szolgáljuk ki. Mi szeretünk. Különben bármilyen furán hangzik, ez nem a következő lépcső, hanem az egyetlen. – ezzel felugrik a következő fokra. – Az a jó hír, hogy ez egészen könnyű. Nagyon egyszerű. El sem tudod képzelni, milyen szórakoztató! Ahhoz, hogy szolgáltatást nyújts, rengeteg mindenre oda kell figyelni. Az, hogy szeretetből tegyél valamit, nem kerül semmibe. Nem neked kell kézben tartani, nem neked kell figyelni a minőségre, nem neked kell figyelni a reakciót, és nem neked kell elemezni, hogy elérte-e a kívánt eredményt. Mi meglehetősen céltalanok vagyunk, ahogyan azt a te világodban mondanák! Ugyanakkor erősebb szándékunk van, mint a te egész világodban összesen. Élvezzük azt, hogy szeretünk. És szeretjük azt, hogy élvezzük. Ennyi. Szóval, hogy mi a lényege, hogy gyűjtöm a mohavirágokat? Mert szeretem szedni őket. Egyébként, tényleg tudni szeretnéd? Le fogom ezeket vinni a csapás elejére, ahol a sivatagból érkező, éhező-szomjazó vándorokat fogom felvidítani velem.

- A Király adta ezt neked parancsba?

- Parancsba? - Természetesen, igen. Parancsba adta. – ismétli nem kevés iróniával és hangosan kacag hozzá. – Igen, ennek a Királynak nagyon érdekes utasításai vannak. Kedvem volt szeretni ezeket az embereket ezen keresztül, ezért teszem. Persze! Ezt a Király bízta rám amúgy. – Újra hagy nekem egy kis időt gondolkodni. – Tudtad, hogy miért szeretjük itt a Királyt? Miért tesszük meg, amit elrendel? Úgy véled, az az engedelmesség, amikor jobban félsz nem megtenni, mint megtenni. Sokan gondolkoznak így a sivatagból érkezők. Rémes. Nincs más választásom, akkora hatalma van az uralkodónak, hogy kénytelen vagyok engedelmeskedni, ha jót akarok magamnak. Amikor elmeséltem, az itteni barátaimnak, hogy ezt hallottam az egyik vándortól, nem akartak hinni a fülüknek. Így is fel lehet ezt fogni, de meg kell jegyeztem, ehhez nagyon nagymértékben kell nem ismerni a Királyt. – és belekotort a kosarába és bogarászott a kis csillagok között. – De nálunk máshogy zajlik ez: mi élvezzük, hogy szerethetünk, és szeretjük, hogy ezt élvezzük. Kétségkívül! Közben történetesen betöltjük a Király parancsát. Azt se felejtsük el, hogy pont a Király hozta azt a törvényt, hogy ne szállj ki ebből a körből. A szeretet és élvezet köréből. Nem tűnik valami kegyetlen uralkodónak, nemdebár? – És huncutul még belém is csíp a kislány és szökdel tovább a fokokon előttem.

- Jaj, ti sivatagi utasok, milyen érdekes az észjárásotok! Mindig a szükségből indultok ki.

Annyit szenvedtetek hiányt, hogy automatikusan feltételezitek, hogy egy élőlényt csak ez motiválhat: „Ha nem csinálom meg, akkor az nem lesz. Óh, ha nem teszem meg azt a lépést, akkor ott majd egy űr keletkezik.” De a Királyságban nem keletkezik semmi űr! Itt minden be van töltve. Ez a teljesség világa. Éppen ezért nincsen szükség semmilyen kényszerítő erőre. Azt teszed, amit élvezel, azért, hogy azon keresztül szeress valakit. Ez tökéletesen betölt és felülmúl mindent, amit te össze tudnál sakkozni a sivatagban elsorvadt gondolkodásoddal. Ha ez érdekel, az eredményességet tekintve is messze túlmutat ez a működési elv bármilyen más mechanizmuson. Bár ezt csak azóta szoktam hozzátenni, mióta sivatagiakkal lógok. A Királyságban erre a magyarázatra nincs szüksége senkinek. – vágja hozzám pimaszul Mohavirág.

- Óh, és mi sorvadt el az én gondolkodásomban odakint?

- Hát az, hogy VAN! Az hogy ingyen van! Az, hogy mérték nélkül van. Megtanultad a sivatagban, hogyha beosztod a vizet, akkor lesz elég holnapra is. De a mi létformánkban nem ilyen törvények alapján élünk. Mi itt pocskékolunk és még jól is esik nekünk. Mindezt szintén szeretetből tesszük, mert tudjuk, hogy a Királynál van elég. Neki az a legfőbb öröme, hogy végtelen utánpótlást biztosítson a mértéktelen pazarláshoz. Az Ő természetét tiszteljük meg azzal, ha így viselkedünk. Minden megfontolás nélkül árasztani a szeretetet, „értelmetlen” áldozatokat hozni ezért, ez önmagában a Királyság lényege. A Király maga ilyen. Szóval nincs célja a tettemnek. Ugyanakkor nagyobb értelme van, mint bárminek a te világodból. – közben útitársam szünet nélkül rugdos egy kavicsot maga előtt, ahogy sétálunk felfelé. Néha én is lökök rajta egyet-egyet. – Csak simán szeretünk. Nyugodtan emlékezz, Vándor, hogy mi volt eddig a legfelszabadítóbb dolog, amit végeztél! Azok az esetek mind olyan állapotban történtek, amikor elfeledkeztél magadról, és minden megfontolás nélkül egyszerűen csak szeretted valakit. Ha megnézed, az volt a legerőteljesebb, leghatékonyabb szolgálat, amikor elengedted az összes kötelességtudatot, és csak sodródtál azzal, amire felszabadított ez az öröm. – figyelem, hogy valamennyi szó, ami elhagyja száját, társul némi iróniával. Egyértelműen érezhető nemcsak a hangjából, hanem az arckifejezéséből is. – Nem mintha ezek a dolgok önmagukban rosszak lennének, de nálunk ezek nem célok. Ezek történnek. Mellesleg. Persze, vitathatatlanul hatékony is ez. Ettől függetlenül ez a tényező itt aligha mozgat meg valakit. Az lenne legelképezhetőbb dolog, amit valaha láttál, ha szemtanúja lennél annak, hogy milyen hatással van a sivatagban kitikkadt vándorokra a kis mohavirág. Ha megtapasztalnád, ahogy megtelik a szívük reménnyel, szépséggel és ámulattal! Mintha a Királyból látnának egy kicsi részt. Azután megízlelik, és az édessége betölti az egész érzékelésüket, finom illata átjárja foszló ruhájukat. Puha tapintása megörvendezteti Őket, ugyanakkor energiát és folyadékot is ad nekik. Ha látnád, hogy mennyi célt elér az, hogy én szeretem leszedgetni ezeket az apró virágokat, és hogy kedvelem ezt a kis ösvényt! Egyik kedvenc tevékenység számomra ez! Annyira jó hallani, ahogy a cipőm kopog végig, le-föl. Jól lehet rá dudolászni. Emellett gyönyörködöm a kitikkadt vándorok arcában is, ahogy mosolyra fakadnak. Ahogy a morcos, élettelen tekintetük újra reménykedővé válik. – ekkor valami

megmagyarázhatatlan derű csillog a szemeiben.

- Óh, engem nem a szükség indít erre! Lehet, hogy az van benned, hogy most már meg vagy elégedve velem, mert kiderült mégiscsak tényleg valami hasznos feladatom van. De mi itt nem teszünk semmi fontosat azért, mert azt kell. Mi ebben a dimenzióban csak azzal foglalkozunk, amit élvezünk, azért, hogy ezen keresztül szeressünk. Szóval, megpróbálom sivatagiasra lefordítani: nem azért megyek, mert mi lenne a vándorokkal, ha nem vinnék nekik virágot. Akkor valószínűleg kitikkadva elérnének az ösvényre, így majd ott szednének maguknak utolsó erejükkel. Vagy valaki vinne nekik valami mást. Az is könnyen elképzelhető, hogy néhányan idő előtt kimerülnének emiatt. Nem kizárt, hogy lennének borzalmas következményei. Mindenesetre én ebbe bele sem gondolok, mert egy pici csillagot sem szeretnék azért leszedni, hogy egy hiányt pótoljak.

- Ennyire gonosz dolog lenne ez a hiánypótlás? Nem az a szeretet, hogy látod a szükségét és betöltöd?

- Óh, de! Az a szeretet! De miért teszed? Mármint, ha csak te magadat vesszük, miért? Értem én, hogy önzetlenül akarod csinálni, de miért? Ha nem ez a legnagyobb örömed, akkor valami bekerült a motivációdba, ami nem *idevalósi*. – int Mohavirág fejével az alagút vége felé. A kislány minden percet kihasznál, hogy kimossa a fejemből a sivatag hatásait. Egy percre megáll és felém fordulva folytatja: – A Király is azért vitte véghez a megváltást, mert ez volt a legnagyobb öröme. Tudtad, hogy nem azért tette, amit tett, hogy fogát összeszorítva valahogy elérjen egy célt? Nem az volt a szeme előtt, hogy azt a végtelen nagy hiányt, amiben te szenvedsz, amiben az összes sivatagi szenved, valahogy kezelje? Pedig elhiheted nekem, elég nagy szükség van arrafelé! Ha elfelejtetted volna, kedves Vándor, az alatt a rövid idő alatt, amióta ezen a kis ösvényen jársz... – erre a lánykából kitör a nevetés. Szemlátomást rendkívül élvezi saját poénjait. – Éld bele magad egy pillanatra! Mennyire keserves lett volna a Királynak, ha végig az járt volna a fejében, hogy milyen borzalmas lenne, ha nem tenné meg, amit megtett! Habár biztosan tisztában volt vele, hogy amit elvégzett mekkora jelentőséggel bír, mégsem az volt az elsődleges számára, hogy pusztán teljesítsen egy küldetést. Ezt élvezte legjobban. Ezért vitte véghez. Mert az volt a legnagyobb boldogság számára. Érted? Egész az örömből jön. Itt mi nem dolgozunk másból. Nincs más törekvésünk, nincs más motivációnk. Amit ti célnak neveztek, úgy lehet lefordítani mi nyelvünkre, hogy szeretet. Amit ti motivációnak neveztek, arra azt tudnám mondani, hogy itt az az öröm.

- És akkor mi a helyzet a lemondással? Nem kell áldozatot hozni ehhez?

- Óh! De! Vagyis nem! Illetve nem tudom. Fogalmam sincs kedves Vándor, hogy mit értesz az áldozat alatt. Én mindenesetre azt tapasztalom, hogy a legvidámabb dolog a világon kicsi csillagocskákat szedni. S amikor nem találok olyan könnyen, megborzolom a mohát, és közte újabb virágokra bukkanok. Ha elég közel hajolsz, ott is találsz lila szirmokat, ahol azt hitted, hogy már rég leszedted az összeset.

- Tényleg nem tudom...

- A nagy Király élvezte minden pillanatát annak, hogy szerethetett téged azzal, amit te áldozatnak nevezel. Ez attól még fájdalmas volt és szenvedéssel teli.

- Hm. Nem értem még mindig annyira...

- Óh, jaj! Meglátom, mit tehetek. Bizonyára ismered azt, amikor annyira izgatott vagy valamivel kapcsolatban, annyira élvezed, hogy hiába fájdalmas, boldogan elviseled? Sőt, még a keserves részét sem próbálsz enyhíteni, vagy visszafogni, mert olyan örömet találsz benne? Hát valami ilyesmi! A Királynak akkora volt az öröme, hogy akár elnyomhatta volna az összes szenvedését is. Mégis úgy döntött, hogy érez minden kint, érted? – Ekkor a kislány leül az egyik út menti kőre, és kis csipkés harisnyáját tisztogatja a térdére ragadt mohától. Majd mikor nagyjából elégedett vele, újra mélyen a szemembe néz és folytatja:

- Ja! Már nagyjából kapizsgálom, Vándor. Azt gondolod, hogy a Király az Atya parancsát teljesítette. Az a képed a megváltásról, hogy a Fiú milyen ügyesen végrehajtotta az utasítást.

- Ami igaz, az igaz... – sóhajtok visszafogottan.

- Óh! Ha nem ismered őt, akkor parancsra éled meg. Ha érted Őt, az az örömed. Úgy képzeld, hogy az engedelmesség egyenlő feladat végrehajtással. Óh, te szegény! Most már kezdem sejteni, hogy a sivatagiak miért ódzkodnak ennyire a feladatuktól. Mennyire tartanak tőle, hogy a Király adjon nekik valami küldetést! Azt feltételezitek, hogy ha nem hajtjuk a parancsot végre, akkor borzalmas hiány keletkezik, vagy valami keserves dolog származik belőle. Biztosak vagytok benne, hogy ez motivál minket a teljesítésére. Pedig egyáltalán nem! Mi itt előbb érezzük a szívünkben, amire az Atya vágyik, mint hogy kimondaná. Hamarabb megteesszük, sem mint kiadná a megbízást. Korábban táncolunk örömünkbe miatta, minthogy Ő elismerne minket ezért. Igazából, amikor valahogy kifejezi nekünk, hogy ezt szeretné, vagy azt fogja tenni, az a legnagyobb örömünk, mert mind azt akarjuk mi is vele együtt. Szerinted azért szedegetem a csillagvirágokat, mert tudom, hogy nagyon megszívnám, hogyha nem? Vagy valami jóról lemaradnék, ha nem engedelmeskedem? Vagy valami beláthatatlan baj keletkezne belőle? – eddig a tájat csodálta velem, de most elém libben. Csak úgy sugárzik az Őszinteség a szeméből. – Óh! Az igazat megvallva, fogalmam sincs, hogy mi történne, ha nem tenném! Tudod, mi itt ezt végig sem pörgetjük a fejünkben. Mi nem gondolkodunk itt hiányban. A mi világunkban nincs szükség! Itt csak szeretünk, hogy élvezzük, s élvezzük, hogy szeretünk.

A minket körülvevő hangokra építve gyerekes dalocskát formál Mohavirág és szökkenő léptekkel továbbindul. Néha pördül egyet, hogy fodros ruhácskáját hullámszerűen lássa. Kosarát úgy meglóbálja, hogy néha-néha marékszámra hullik a csillagvirág az útra, megszínezve a sötét köveket. Mintha önmagában feldobná őt az, hogy elpocsékol valamennyit menet közben. „Óh, miért nem szedi fel?” Rám néz mosolyogva. Nyilvánvalóan olvassa a gondolataimat. Belenyúl a zsebébe és feldob egy marékkal a halványlila szirmokból.

- Van elég! Errefelé mindig van elég! – kiáltja és kacag, mintha csak határait akarná feszegetni egy kicsit. Aztán egy hirtelen mozdulattal fogja az egész kosárka tartalmát, és felhajtja. Esőként szállingóznak a csillagocskák ránk. –Érted? Van elég! Tanuld meg élvezni

ezt! Szokj hozzá! Ne feledd, soha nem futsz ki az időből! Nem fogsz kifogyni az erőből! Együtt forgunk a virágzivarban. A kislány haja és szoknyája telerakódik lassan. Ő csak forog és forog. Mire feleszmélek, el is tűnik Mohavirág a szemem elől.

Leszaladtam egy pár lépést odáig, ahol kiöntötte a kosarát, és sietve seperni kezdtem. „Van elég. Mindig van elég” - visszhangzott a fejemben, ahogy simogattam a csillagokat. „A nagy Király nem parancsol. Ő úgy parancsol, hogy előbb beleírja vágyait a szívedbe, és így vágyik rajtad keresztül. Ez a Király nem gyötrődik, hogy feláldozza magát, hanem az az öröme, hogy áldozatot hoz. A szenvedést választja. Nem elszenvedi. A Fiú nem igyekszik elérni valamit, nem pótol semmilyen hiányt. Az a gyönyörűsége, hogy azt teszi, ami az Atya akarata. Ami az Ő akarata is egyben. Mert nincs a kettő külön. Ők egyek, ahogy én is egy vagyok Vele. Ezért nekem sem parancsot kell teljesítenem, hanem élvezhetem azt, amit Ő élvez, vágyhatok arra, amire Ő vágyik. Egész egyszerűen belém írta az Ő vágyait, s ez ennyire pofátlanul könnyű! Felháborító!” – közben összeszedek a markomba egy pár virágot.

Valóban édesebb az illatuk, mint bármi, amit eddig éreztem. Ugyanakkor nem tömény, vagy vehemens. Leginkább frissítő és kedves. Ez talán a legtalálóbb kifejezés erre az egész jelenetre. Valahonnan lent a völgyből még visszhangzik az apró cipők kopogása. Mohavirág biztosan éppen küldetést teljesít. „Jót tett a kis sivatagi agyamnak ez a beszélgetés!” – és ismét az ösvény vége felé veszem az irányt. Határozott léptekkel indulok előre. De azért egyszer-egyszer lehajlok egy-egy csillagvirágocskáért a mohák közé és elszopogatom séta közben. Kell az energia, hosszú út áll még előttem. Egészen kellemes íze van. Ha már itt vagyok ezen a szakaszon, nem akarom kihagyni ezt az ínyencséget. „A nagy Király. Hú, most jut eszembe, nemrég még milyen távolian és ridegen csengett a fülemben, hogy Ő a Király! Milyen ijesztő is volt a hatalmára gondolni! Az egész Föld remeg és teljesíti a rendelkezéseit. Hát ki vagyok én, hogy ne tegyem? Ez volt az engedelmesség fogalma nekem. Mindig rémes volt ezen elmélkedni. Most kezd derengeni valami. Én dönthetem el, hogy élvezem-e megvalósítani vágyait, vagy szenvedek attól, hogy ellenállok az indításának. A parancsai belém vannak írva.

Csak hangosan gondolkodom. A nagy Király, ahogy Moha hívja, még soha nem volt ilyen kedves, barátságos a fejemben. Ezelőtt nem volt ennyire nagyon kedves az Ő képe. Habár nem látom testben, egészen felfoghatatlanul valóságosan tudatába kerültem a jelenlétének. Most meg akar értetni valamit, semmint hogy pusztán lenyűgözzön a megjelenésével. Amikor megmutatja magát, azt gyakran jobban szeretem, azért valljuk be, mint amikor csak beszél hozzám. Azért teszi ezt most így, mert valami nagyon fontosat akar átalakítani bennem. Az engedelmesség mennyire nem azt jelenti, amit én eddig gondoltam! És Ő mennyire összehasonlíthatatlanul másképp uralkodik, mint ahogy feltételeztem! Persze, mint Vőlegényemet annyira sokszor láttam már. Csodás időket töltünk így együtt. Olyan, mint eperföldeken rohanni, ízlelni és látni, hogy milyen jó. De sosem fért össze ez a gyengéd kedvesség azzal a valósággal, hogy Ő a nagy Király is egyben. Érdekes, hogy Moha így nevezte Őt végig. És mégis milyen közvetlennek hatott a kislány szájából. Nem úgy, mint

nekem... A Vőlegény és Király tényleg ugyanaz a személy. Talán eddig ez nem fért össze a fejemben. Mert a kettőnek más tulajdonságai voltak. Mintha elfogadtam volna, hogy egy lény lényről beszélünk, két személyiséggel. De a Király és a Vőlegény nem két külön természet, amelyek egy testbe vannak csomagolva. A Vőlegényem a Királyom, és a Királyom a Vőlegényem. A szerelmem végtelenül hatalmas, és az uralkodó a kedvesem. Szinte forog velem a világ, ahogy újraíródnak dolgok a fejemben.

Zúgnak a bogarak a tavaszi napsütésben. A természet hangjai egységes dalként járnak be az erdő légkörét. Csodás ez a hely. Ahogy baktatok felfelé a lépcsőfokokon, egyszer csak az út mentén kirajzolódik egy alak. Végtelen egyszerűségben jelensz meg, talán semmiben sem különbözöl látszólag bármelyik fiatal férfitől. Nem lenyűgözőként jössz, kicsit borzosan, teljes egyszerűségben. Most csak beszélni akarsz hozzám. Persze a mozdulataidból, tekintetedből, abból, ahogy vagy, sugárzik valami fenség és dicsőség. Azonban nem akarsz láttatni jelenleg. Egészen fürkészni kell hozzá, hogy ez feltűnjön ki vagy, jól meg kell figyelni, hogy felfedezzem. Első ránézésre legátlagosabb fiatalember képét mutatod, nagy Király! – ettől a megszólítástól nevetnem kell, annyira szokatlan. – A nagy Király itt van! Sosem gondolok rád így.

- Ugye, milyen fura? Most csak elmélkedtél rólam és már egyből érezhető is vagyok. Pont annyira lehetünk közösségben akkor, amikor láthatóan itt vagyok veled, mint amikor csak rajtam pörög az agyad. – Hosszú, fehér, egyenes szabású, szinte hálószerű ruhában, lépdelsz előttem. Úgy tűnik, most tetszett neked ez a klasszikus Jézus-stílus. Kicsit kuncogok ezen. Ritkán látlak így. Mosolyogsz, mert érted a gondolataim. Eddig is ott beszélgettünk. – Én folyamatosan szólok hozzád. Mennyiszer vágysz arra, hogy jöjjek és mutassam meg magam, miközben én megmutattam magamat benned! Ilyen vagyok. – és rám böksz játékosan. Előreszaladsz egy pár lépcsőfokkal, és onnan kiáltod felém: – Akarsz tudni, milyen vagyok? – szemeid csillognak a huncutságtól, csak úgy, mint Mohavirágé. – Nézz a tükörbe! – hallom a választ a fülemnél is közelebből.

Láthatóan élvezed a lépcsőzést, ahogy együtt sétálunk. Hallom, hogy folytatod a kislány dalocskáját szökdelés közben. Fehér klasszikus Jézus-jelmezed ide-oda libben a köveken, majd belevész az alagút végéből áramló fénybe. Kissé szédülök, ahogy kezdenek összeilleszkedni a darabkák. Ő is te voltál! Vagyis nem. Nem tudom. Minden esetre veled találkoztam benne.